

No. 11. }

November 1885.

{ Ilte Aargang.

Hjem jeg længes.

Mel. Jensen's Sangbog No. 179.

Hjem jeg længes!
 Af i Verden
 Er saa kolbt, saa mørkt, saa ødt!
 Maatte snart min arme Jærden
 Være endt og Sorgen ødt!

Hjem jeg længes!
 Ei jeg trives
 Her i Jordens Jammerdal;
 Til Guds Salem Hjertet drives,
 Op til Lammets Bryllupsfal.

Hjem jeg længes!
 Raaderige
 Fader, lad mig hjem saa gaa,
 Bort fra Synd og Sorger vige!
 Snart mit Hjemland skal jeg naa.

Hjem jeg længes!
 Der er Sommer,
 Sol og Sang saa viden om.
 Ja, du siger: Se, jeg kommer!
 Amen. Herre Jesu, kom!

Fra Lybst ved Ahnfeldt og Landstadb.

"Af de spæde og diende Børns Mund grundfæstede du en Magt."

Salme 8.
(Af D. Funck.)

(Slutning).

Dg nu en anden Historie om en Mand, som jeg kender godt, men som ikke gjerne vil blive nævnt. Han sad en Morgen bedrovet, mørk og haabløs i sit Studere-kammer, — og, hvis et Menneske der har fundet en levende Frelser og i Ham det evige Liv, har Ret og Marsag til at være bedrovet, mørk og haabløs, saa havde vist denne Mand Ret og Marsag dertil i hin Stund. Han sad kold og mat i tunge Grublerier; gjennem hans Sjæl lod med Dødsflokkelang et hult, bange, spørgende, bevende, tvivlende: "Er du, o Gud, virkelig Kjærlighed? Har du Forbarmelse ogsaa for mig? Al, om du vilde sonderrive Himmelen og fare herned!" Ved hans Fødder legede hans femaarige, elskelige Son, som ofte havde villet smaa-snatte med Faderen, men mod Sædvane altid blev afvist med et kort: "Papa skal arbeide, — du maa ikke forstyrre ham!" Da begyndte den Lille, medens han forsatte sin Leg, at synge ganske sagte, altid blot disse Ord: "Han hjælper saa gjerne! — han hjælper saa gjerne!" o. s. v. vist over hundrede Gange. Denne Strofe var et Brudstykke af en Sang, som Barnet ofte havde hørt Faderen synge i "gode Dage" — i Dage, da han endnu sang; den begyndte saaledes:

"Vent min Sjæl, paa Herren vent!
Han hjælper saa gjerne —
Se Himmelens Stjerne
Den tændes, naar Dagen er endi." osv.

Da Barnet vedblev at synge: "Han hjælper saa gjerne," — begyndte Sangen ogsaa at gjenthyde i Faderens Hjerte, — han troede; han frygtede ikke længer, og et nyt Hæstemod drog ind i hans Sjæl. "Hvorledes" (sagde han til sig selv) "paa din lille Sønns Læber har du lagt: "Han hjælper saa gjerne" — og nu giver han dig det igjen. Enten har du loiet for dit Barn, eller ogsaa er du bleuet en Nar, at du vil fortvovle."

Dg det behøvedes ikke i denne Stund, at Gud selv traadte hen til den vakkende Mand og sagde til ham: "Om du end vandrer i den mørke Dal, er jeg med dig." Nei, det behøvedes ikke at ske; thi det var allerede skeet. Barnets Stemme var som en Røst fra Gud trængt ind i den sorgende Sjæl, og Manden reiste sig og tilbad, idet han hørte Aftenklokkens Toner fra Guds Helligdom i det Fjerne.

Her kunde jeg sætte Punktum; men, da alle gode Ting ere tre, saa maa Børnehistorierne ogsaa være tre. Den Prest, her tales om, staaer mig ogsaa meget nær; men han vil heller ikke navngives. At hvert Ord i Historien er sandt, derfor kan jeg borge. Jeg vil lade ham selv tale, saaledes som jeg hørte ham berette Sagen ved en Begravelse:

"Der var en Tid i mit Liv, da Solen var gaaet ned paa min Pilgrimsfærd, og jeg forekom mig selv som En, der var dømt til evig Sorg. Senere har jeg erfaret, at den havde Ret, som har sunget, om ikke just i klassisk Poesi, saa dog af sandhedskraftig Erfaring:

"For Liden, som svandt i Sorg og i Smerte,
Taffer du siden af fubeste Hjerte."

Men, som sagt, dengang var jeg mørk i Sind; og den bitreste af de mange Lidelser, jeg havde at gjennemgaa, var den, at min tro Hustru, med hvem jeg nylig var bleven forenet, ved en pludselig Død blev revet fra min Side. Men hvor stor end min Sorg var, maatte jeg dog prædike; thi det var Søndag. Menigheden strømmede sammen, og der fandtes Ingen, der i mit Sted kunde bestige Prædikestolen. "Du maa" er ofte et særdeles trøsteligt og ubetaleligt Ord og befrier En fra tusinde Skrulper. For Presten er det især en stor, om end ofte pinlig Betsignelse og et mægtigt Privilegium, at han maa forkynde Evangelium, enten han har Lyst eller ikke, enten han er sorgfuld eller glad, frisk eller mat i Manden. Kirkeklokkerne ringe, han maa ud fra Studereværelset og — ud fra sig selv. Thi, idet han udtaler, hvad der først ikke kunde trøste det bedrovede Hjerte, men som dog boede i

Dybet af hans Sjæl, lyffes det ham ofte at prædike bort alle sine Smertes, Sorger og Taarer, og prædike dem ind i Guds uendelige Kjærlighedshav. Dette har ikke sjelden hændt mig; men denne Sondag var Sorgen for dyb og tung. Om Eftermiddagen havde jeg som sædvanlig Katekisation i Kirken med Konfirmanderne. Vi talte om Enen af Mains Son. Jeg udtalte mine egne Smertes og Tvivl, da jeg spurgte Børnene: Hvorfor Frelseren nu ikke mere gjør saadanne Undere som før, om Han nu har mindre Kjærlighed til de sorgende Menneſter, eller om Han ikke mere kan udrette ſaa ſtore Ting. — Efter megen Talen frem og tilbage troſtede vi os med, at vi engang ſkulde erfare endnu ſtore Herlighed og Barmhertighed af Herren, end de Menneſter, der i ſin Tid kunde vandre med Frelseren paa Jorden. Vor Herres Jeſu Undergjerninger havde blot været ſmaa Himmeltegn, dyrebare Bebudſels Stjerner om det, ſom Han i ſin Tid og i ſtor Stil vil udrette for den hele Menneſteſlagt, for Levende og Døde, ja for Himmel og Jord, Hav og Dodens Rige. Nu ſiger Han til ſine grædende, ſorgende Diſciple: "Været ſtille! Venter kun en liden Stund! Det Bedſte kommer tilſidſt."

Katekisationen havde opmuntret mig noget; men, da jeg traadte ind i den enſomme Preſtegaard, lagde Mørket ſig igjen over Sjelen. Efter at jeg længe havde ſiddet i grublende Sorg, gif jeg hen til Kirkegaarden og ſatte mig paa en Grav, hvor jeg allerede havde ſældt ſaamange Taarer. Men heller ikke her blev min Sjæl fri; thi Graven kan ikke gjøre levende, hvormeget man end kan tale om "Fred over Graven". Aftenklokken lod ſaa mildt og fredeligt henover Dalen; — ellers havde den ofte vaſt Sjelen af dens Dronmerier; men nu for- maade hverken den eller den nedgaende Sol, der glødende ſtraalede gennem Træernes Grene, at gjøre Indtryk paa mig. Med Hovedet ſtøttet i Hænderne ſad jeg og ſtirrede hen for mig i Uro og Tvivl. Jeg havde ſaaledes ikke lagt Mærke til, at den lille Peter N., ſom om Eftermiddagen havde

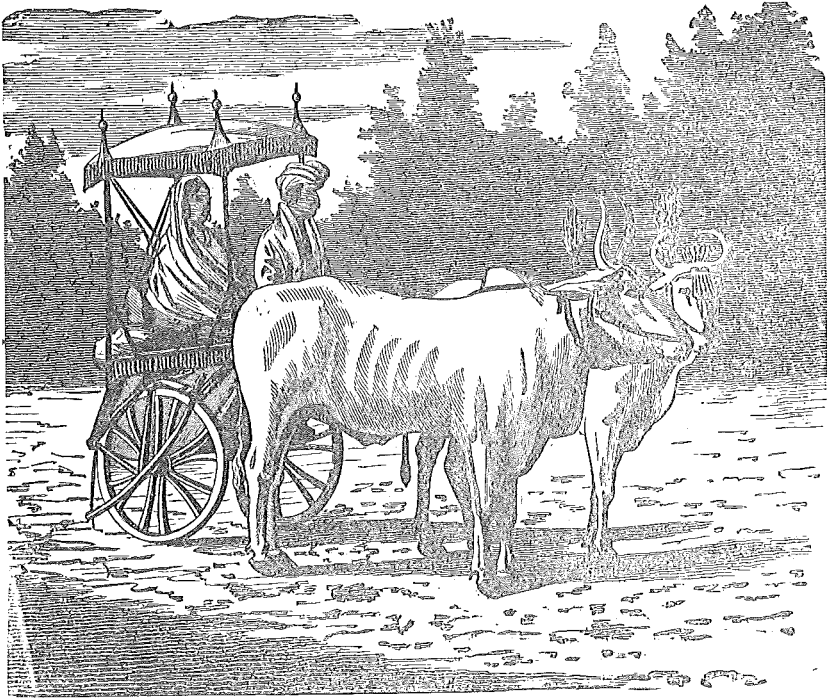
været i Kirken med ſin Moder, ſagte var kommet ind paa Kirkegaarden og havde ſtillet ſig bag mig. Paa engang horer jeg en Stemme fuld af uſigelig Medlidenhed og Kjærlighed: "Vent kun en liden Stund." Dette Ord fo'r ſom et Lyn gennem mit Hjerte, jeg ſprang op, og — for mig ſtod hverken en Cherub eller en Seraf, ikke engang en "lyſloftet, ſød Dreng med ſjelfulde Dine," o. ſ. v. ſom man vilde ſkrive i en Roman, — nei, kun den lille, viltre Peter, der ſlet ikke havde Noget ved ſig, ſom ſkulde tilſkjendegive en guddommelig Abenbaring, men ſom toertimod var en buſtet Gut og en liden Skoier, for hvem jeg havde haft adſkillig Beſyning. Men under den haarde Skal opdagede jeg til min ſtore Glæde, at der fandtes en ædel, koſtelig Kerne af Medlidenhed og dyb Forſtaeſe af Guds Sandhed.

Det var ikke nok, at jeg havde fundet min lille Peter, ogſaa mig ſelv ſandt jeg hin Dag. "Vent kun en liden Stund," ſom jeg havde forklaret for Børnene, gav Gutten mig nu tilbage med hellig Proteſt, og dette virkede ved Guds Naade. En fornyet Tro paa Guds Kjærlighed, ſom aldrig kan mene det ilde med Sine, et ſtille Haab om, hvad der ſkal følge efter Kampens Dage herne, drog igjen ind i det tomme Hjerte. Saaledes ſit den modløſe Mand atter ny Lyſt og Freidighed til efter bedſte Evne at virke ſom Sædemand og Hyrde.

Det lille Ord: "Vent kun en liden Stund!" blev ſaaledes en ſtor Magt, da Guds Time var kommet. Og hvad var da Magten i denne Magt? Var det Gud ſelv, var det den lille Peter, eller var det den ſeregne Leilighed? Nu, det være, hvad det vil, men det ved jeg, at jeg blev hjulpen for en Tidlang, ja for en lang Tid. Indtil denne Dag dukker den lille viltre Buſtepeer op for mig med ſit "Vent blot en liden Stund" ved alleſlags ſorgelige Leiligheder, naar Uro og Utaalmodighed og Angeſt vil forvirre Sjelen; og om det end ikke altid virker et Under ſom hin forſte

(Fortsættes paa Side 86.)

Njoretot i Indien.

Regn fra Himlen.

En engelsk Præst fortæller, at en liden Bige engang kom til ham med flere Daler til Missjonen.

"Hvordan har du samlet saamange Penge? Er de alle dine egne?" spurgte Præsten.

"Ja", svarede den Lille, "jeg har selv forsjent dem".

"Men hvordan da, Mary? du er jo saa ung og saa fattig."

"Af, Hr. Pastor, naar jeg tænkte paa, hvorledes Jesus døde for mig, onstede jeg saameget at kunne gjøre Noget for ham, og jeg hørte da, at Penge behøvedes for at sende Hedningerne Evangeliet; og, da jeg ikke havde nogen Penge selv, fortjente jeg disse ved at samle Regnvand og sælge det

til Badstefonerne for 1 Skilling for hvert Spand. Paa denne Maade har jeg samlet Penge."

"Mit hjære Barn", sagde Præsten, "jeg er meget glad over at høre om, hvorledes din Njærklighed til Frelseren har bevæget dig til at arbejde saa længe og taalmodigt for ham. Nu skal jeg med Glæde indskrive dit Navn som en af Giverne til Missjonen."

"Af nei, Hr. Pastor, skriv ikke mit Navn!"

"Og hvorfor ikke?"

"Nei, jeg vil heller, at ingen Anden end Han selv skal faa vide om det; jeg skulde onste, at De blot skrev: "Regn fra Himlen".

Tsjerkessjisk Bruderidt.

Tsjerkesserne eller Cirkassierne ere et smukt, tappert og frihedselkende Folkesfærd, der bor i det nordlige Kaukasien ved det sorte Hav's Kyst. De bleve i gammel Tid omvendte til Kristendommen, ligesom Folket i det nærliggende Georgien, hvormed I hørte i forrige Nr. i Beretningen om Armenia. Siden fik Muhamedanismen Indgang. Nu er deres Religion væsentlig en Blanding heraf og af det grove Hedenskab. Om det urolige og krigeriske Noverliv, som her baade Mænd og Kvinder føre, minder os ogsaa den Skik ved deres Bryllupper, som vort Billede fremstiller.

Høsttanter.

Naar Regnen falder i tørstige Jord,
Den bliver saa hastelig borte;
Dog kalder den frem en Grøede fuldstor
Af Korn, og Blomsternes yndige Flor
Den lotter af Mulden den sorte.

Lig Sommerregnen i Jurens Etjød
Saa spinde vort Jordelivs Dage:
Nys var jeg et Barn med Rindens rød,
Enart er jeg en Olding, min Kraft forpød,
Og Hænderne mat'e og svage.

Saa lider det brat mod Høstens Tid,
Da Manden med Leen vil komme.
Stal Ageren min staa lys og hvid
Med bugnende Sæd, med Frugten blid,
Eller — Markerne øde og tomme?

Du hørlige Herre og Frelser, mig lær
Dit Billede i Hjertet at gemme;
At, naar som Aret jeg høstes her,
Jeg da maa bjerget i Laden der,
Hvor alle de Fromme har hjemme!

Chr. Bredsdorff.

Gang, saa har det dog altid nyttet til Noget og aldrig skadet."

Dette var min Vens Fortælling. Men, idet jeg slutter med den, foier jeg til: Det vil slet ikke skade mig og mine ærede Læsere, om vi ret flittig prædike: "Vent blot en liden Stund!" saavel for os selv, som for Dhr. Trods, Mismod, Overmod, Tvivl, som og for deres Kolleger Utaalmodighed, Tungstind og Grættenhed. Ogsaa de andre to Børnestemmer: "Er du bedrovet? tror du paa Gud?" — og "Han hjælper saa gjerne", — ville vi ofte erindre; og for at vi ogsaa skulle have Noget at se paa, ville vi lægge Mærke til den lille Sjerne mellem de mørke Stjer, den lyse Solstraale, den fjerne og dog saa nære Regnbue, de smaa Rosenstuds, den hvide Due, og hvad flere Ting, der kunne troste et Menneskehjerte. Thi i denne Verden, saa opfyldt af Lørdensveir, Taage, Gravtloffer, Moradser og Tornehække, kommer det ogsaa vel med, om man altid har lidt Lys og Balsom ved Haanden. Og saa maa man hjælpe sig saa godt, man kan, indtil vi komme derhen, hvor den himmelske Faders egen bløde Haand vil afdørre vor Svæd og vore Taarer.

Gelten fra Featherstone.

Den Begivenhed, jeg vil fortælle, skete vist omtrent et Aar efter, at "Lille Tims" var kommen i Featherstone Skole; skjønt sikker derpaa er jeg ikke; thi man har faaet saa meget at huske paa, siden man er bleven gammel, at man let kan tage fejl. For det Første er der alle Drengene, som vare i Skolen i min Tid, dernæst Skolen selv, Bygningen med de mange Vinduer, det veirbidte Klokketaarn, hvor Maagerne byggede Rede, den lyse, hyggelige Legeplads og saa det store brede Hav, det isse Hav, der sthyde sine Bolger ind mod Cumberland's Klippeskyst, neppe en Fjerdingvei derfra — Alt dette maa jeg ikke glemme; thi hvad Glæde havde man vel af at have været Dreng, naar man ikke havde sine Skole-

kammerater at mindes, det fælles Hjem, vi havde der, ja hele den herlige Tid, da man kunde vaagne op en sjon Morgen og ikke havde det mindste Andet at bekymre sig om end at kunne et Par Lektier.

Og saa den rare Lærer, skjønt det ganske vist varede noget, inden det gik op for os, hvor god og ædel en Mand han var, og hans gode, moderlige Hustru, der pleiede os Drengene, naar vi vare syge; i g kan huske, at, da Billy Wilson havde Tyfus, mente vi Alle, at han skulde dø; men hun pleiede ham saa omhyggelig og godt, at han dog kom sig. Hvem af os vil nogensinde glemme de rolige, hyggelige Estermiddage, vi tilbragte i det rummelige Skoleværelse, hvor vi studerede de store illustrerede Verdenshistorier og Jordbeskrivelser, medens det gamle Uhr duffede, som om det var Skolens Pulsslag, og, hvor vi ud fra de dybe Vinduer kunde se de hvide Seilere nu og da hæve sig op paa det store lyfende Hav. Eller vil Noget af os glemme de Dage, naar det stormede, og Stønt fra den stummende Sø kunde naa op til vore Vinduer, og Larmen fra Brændingen lød som Kanonstuds og holdt os timevis vaagne om Natten; og endelig — hvem af os kan se paa Havet uden at tænke paa "Lille Tims"?

Han var en underlig, gammelagtig liden Fyr at se paa, da han kom ind i Skolen. Drengene lo af hans Navn — Littlefield Tims — og kaldte ham Bedstefader, fordi han saa saa morsom gammeldags ud; men saa var der Andre, som fandt paa at give ham Ogenavnet "Lille Tims", og det optog vi Alle. Han var nu slet ikke liden af Væxt, men tynd og mager; hans Ansigt var fregnet, hans Haar rødt, og han havde store Hænder, som om han havde været vant til strengt Arbejde.

En af Drengene jagde, at Læreren havde bragt ham fra en Fattiggaard; men vi fik aldrig rigtig Klarhed paa, om det var saa; Alt, hvad vi vidste om ham, var, at han var et foreldreløst Barn, der havde Friplads i Skolen. Da en af de største Drengene en Gang bankede ham, fordi han ikke vilde

være med til nogle gale Streger, satte han sig ned og græd og sagde, vi maatte gjerne slaa ham ihjel, han havde Jngen, der brød sig om ham, han vilde onste, han var død; saa blev der leet af ham og sagt, at han var en Kryster. Fra den Tid af holdt han sig borte fra os, saa meget han kunde, og lærte sine Lektier alene.

Den Dag kom imidlertid, da vi mærkede, hvilket modigt Hjerte "Lille Tims" havde, og saa undrede vi os jo over, at det havde taget os saa lang Tid at gøre den Opdagelse. Det var hen ad Foraarsstiden — en mørk kold stormende Regnveirsdag, da Soen gik høit. De fleste af os havde været inde hele Eftermiddagen, og, da Aftenen kom, samlede vi rundt om Kammerstuen i vor store Sovesal og skiftedes til at fortælle Historier fra Soen, som vi enten havde læst eller hørt. Hvor var det morsomt at høre Billy Wilson fortælle om sin Faders Soreise til Bombay, medens Jlden knitrede og blusfede op i klare Flammer, Stormen slog mod Ruderne, og Havet larmede mod Kysten. Ja, hvor gjorde Stormen og Stranden Spektakel hele den Nat! det var neppe, man kunde saa sig nogle smaa Blund imellem, og jeg husker, at jeg laa vaagen saa længe, at jeg tilsidst bildte mig ind, jeg kunde høre Stemmer udenfor, der skreg om Hjælp. Jeg maa dog vist have ligget og drømt et Par Timer, for jeg virkelig hørte Noget og forfærket og forvirret fór op ved et vældigt Dron, der lod gjennem Stormen.

"Hvad var det?" hvistede lille Tom Dufield forfærket, og et Dieblit efter sad vi Alle op i vore Senge. George Jennings krob ud af Sengen og hen til Vinduet for Enden af Salen og trak Gardinet tilside, netop da Noget, som et Lyngkint trængte igjennem Mørket udenfor, og et nyt Dron bragte os til at fare sammen.

"Et Skib paa Revet!" raabte en to, tre Stykker paa en Gang, og i næste Dieblit vare vi Alle oppe, vadede efter vore Klæder i Mørket og trængte os sammen om Vinduet for at passe paa, naar der kom et

nyt Glimt; men før det kom, aabnede Læreren Døren med en Lygte i Haanden.

"I kunne høre alle disse Stud, Dreng. Det er Nodstød ude fra et Skib, der staar paa Grund paa Revet. Tag Ederes Overfrakter paa og kom strax med ud paa Klipperne; vi maa gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt for at hjælpe dem."

Han mente naturligvis de store Dreng. Billy, John og Edward; men alle vi Andre gik med, og, før Nogen kunde have talt til hundrede, løb vi Alle, saa hurtigt vi kunde, ned ad Veien til Klipperne ved Kysten. Kloften var omtrent 3 om Morgenen, og det var bælmoert; Stormen var stilnet noget af, og Regnen var ogsaa hort op; desnagtet var der en Billedhed over hele det aabne Stykke Land mellem Skoven og Stranden, som indgjød os en uhyggelig Følelse, der bragte os til at holde tæt sammen. Den gamle Skolebygning bag ved saa ogsaa saa hemmelighedsfuld ud med enkelte Vinduer oplyste hist og her, og Havet, der brolede foran os, syntes at ville rive Landet helt i Smaastykker.

Læreren og Lille Tims naaede først Klipperne og vare allerede i Færd med at samle Nvas til et Baal, da vi kom hen til dem.

"Vi maa gjøre Ild, Dreng, om vi ikke kunne gjøre Andet," sagde Læreren ivrig, "saa se de dog, at Nogen er dem nær og rede til at hjælpe, hvis det er muligt."

Hurtig sit vi samlet en Bunte Grene og Træstumper, og der frembod sig snart en Scene saa malerisk og fantastisk, som om det kunde have været et Billede af Gustav Doré. Vi vare paa den yde ste Klippe, der hang flere Fod ud over Soen, og nedenunder os kunde vi se de uhyre Stene bedækkede med tykt Skum, som blev farvet rødt af Flammerne. De spredte Træer fra uhyggelige og spøgelseagtige ud, og Mørket, der blev trængt tilbage, syntes for ere end før, medens vi løb frem og tilbage imellem hverandre og fastede lange sorie Stykker hen ad de oplyste Klipper.

(Forts.)

Tanker om Tanker.

(Uddrag af Spurgeon)

Der er ikke saamange Timer i et Aar, som der kan være Tanker i en Time. Tankerne flyde flokkevis ligesom Stære og sværme som Bier.

Hvor der er saamange Børn, skulde Moderen passe godt paa dem. Vi bør have et vaagent Øie med vore Tanker; thi, dersom de blive vore Fiender, ville de blive os for mange og drage os ned i Odslæggelse. Tanker fra Himlen ville, lig Fugle om For-aaret, fylde vore Sjæle med Musik; men onde Tanker ville stikke os som Slanger.

Tanker ere toldfrie, men dog ikke straf-frie. Vi kunne ikke indstevnes for nogen jordisk Domstol paa Grund af vore Tanker; men vær overbevist om, at vi skulde gjøre Regnskab for disse ved den sidste Spjesteret.

Onde Tanker ere Syndens Mark, det Malt, hvoraf Synden er brygget.

Men Nogle ville sige, at de kunne ikke lade være at have onde Tanker; jeg vil indvovne dette; men Spørgsmaalet er, om de hade dem eller ei. Vi kunne ikke afholde Tyve fra at se ind ad vore Vinduer; men, dersom vi aabne vore Døre for dem og modtage dem med Glæde, ere vi ligesaa flette som de. Vi kunne ikke afholde Fuglene fra at flyve over vore Hoveder; men vi kunne afholde dem fra at bygge sine Nester i vort Haar. Forsværgelige Tanker ville banke paa Døren; men vi maa ikke lufte op for dem. Syndige Tanker kunne opstaa; men de maa ikke faa Lov til at herse.

Hvor der er megen Syden med onde Tanker, der vil der være meget Smuds og Snaus. Det er frygteligt at tænke sig, hvorledes en saudsig Indbildningskraft, som man har begyndt at se igjennem Fingre med, erhverver sig Nøglen til vore Sjæle. Opflak Synden paa Tankens Knæ, og den vil være til en Hjempe.

Gode Tanker ere velsignede Gæster, som burde lydes et hjerteligt Velkommen, gives god Kost og være meget eftertragtede. Ligesom Rosenblade udgive de en deilig Lugt,

dersom de gjenmes i Erindringens Skat-kammer. Ligesom Hønen udrunder sine Kyllinger under sine Vinger, saaledes burde vi nære alle hellige Tanker. Ligesom den fattige Mand's lille Lam spiste af hans eget Brød og laa ved hans Barm, saaledes bør gud-frygtige Tanker være os meget dyrebare. Hellige Tanker aale hellige Ord og hellige Handlinger og ere haabefulde Vidnesbyrd om et gjensødt Hjerte.

Vil man holde onde Tanker borte, er det vist og klogt at hve Sjælen opfyldt med Gjenstande, der ere værd at betænkes og betragtes. Sid vi Alle kunde sig: med David: "J Mængden af mine Tanker vederføgede din megen Trost min Sjæl".

G a d e.

(Indsendt.)

Mit 1 2 3 er Hestens Bryd,
Korresten noget Ubestemt.
Stor Mand var 4 5 6 7,
J Kom berømt, nu næsten glemt.

Paa 4 2 3 6 du ser
En Lydsker — og en Druffenbolt;
Den Kørste stolt af Visdom er,
Den Anden af sin Skjædsjel stolt.

En 4 5 6 er 6 2 1,
Dog Mus og Kotte for den sty.
3 2 6 byder Fredens Ven
At søge sig et Mattely.

Mit Hele er en trivelig By
I Minnesotas bedste Land:
Med Nette har den faret Ny
For Træ og Sten, for Land og Vand.
— e.

Duløsning

paa Gaaben i No. 9:

August.

Nødtig oplyst af J. J. B., Brush Creek, Minn.; J. A. M., Georgeville, Minn.; C. B., Lanesboro, Minn.; J. J. D. og P. D., Sugar Creek, Wis.; C. L., Closter, Nebr.; K. M. B., Coon Valley, Wis.; M. J. D., Arcadia, Wis.; M. S., Dallas, Wis.; E. K. L., Watson, Minn.

Entered at the post office La Crosse, Wis., as second-class matter.

Æbdr. og Emigr. 23 Trykkeri, La Crosse, Wis.